

РЕШЕНИЕ

№ 22485

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **2141** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.).

Адвокат-пълномощник на Ф. С. М. А. М.-гражданин на И. е оспорил от нейно име постановения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] - Катар ОТКАЗ от 29.01.2026 г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 21.10.2025 г.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван от упълномощения адвокат. С жалбата се твърди, че: отказът не съответства на изискванията за форма; ответникът не е отчел обстоятелството, че дъщерята на апликанта – А. М. А. А. М., в качеството на студент има право на продължително пребиваване в РБ; отказът засяга правото на личен живот на чужденеца (чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи).

Ответникът не е представляван, не е изразил становище и не е заявил искане за присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Съдът служебно изиска от Държавна агенция „Национална сигурност“ и от Дирекция „Миграция“ - МВР становищата, касаещи процесното заявление за издаване на виза.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Установява се от доказателствата, че жалбоподателят Ф. С. М. А. М.-гражданин на И. заявила (л. 19 от делото) на 21.10.2025 г. желание да получи „виза D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, на

основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, като представила документи, сред които и: Решение за вписване в единния търговски регистър на БТПП, № [ЕГН]/26.06.2025 г.; Сертификат от Българската търговско-промишлена палата, № 3781/25.09.2025 г. удостоверяващ вписване търговско представителство на регистрирано в И. търговско дружество „Н. биокеър“. Като представители по пълномощие са посочени: М. А. А. М.; М. М. А. А. М.-съпруг и дъщеря на апликанта, предвид данните от заявлението – таблица 19, л. 19 от делото). Пак в заявлението е вписана и дъщеря А. М. А. А. М.. На 29.01.2025 г., видно от представено по делото копие (л. 21) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 Н.](#) е постановен и връчен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ и с мотиви (цитат): „цялостния (т) анализ на документите и фактите, свързани с пътуването не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна. Налице са основателни съмнения за фиктивно представителство с цел получаване на пребиваване в Република България“. От страна на заместник – председател на ДА „НС“ е представено писмо (л. 65), според което е изразено положително становище по заявлението за предоставяне на виза. В изпратеното от Дирекция „Миграция“ – МВР становище, подписано от началника на Отдел „Миграция“ - СДВР се сочи, че „като втори и трети представител (на „Н. биокеър“) са вписани съпругът и дъщеря й...“. Тези данни са съобразени от издателя на оспорения отказ. Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана, но по същество е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Н., съответно, противно на твърдението от жалбата съдържа конкретни мотиви, които позволяват осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност. Отказът подписан от компетентно консулско длъжностно лице.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Н. и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17 ЗЧРБ („не доказване достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“), макар конкретните мотиви за отказа да се различават от дефиницията на т. 17. Каза се, че заявлението за издаване на виза е мотивирано с твърдение за упражняване на търговска дейност като представител по пълномощие, на вписано с Решение за вписване в единния търговски регистър на БТПП, № [ЕГН]/26.06.2025 г. търговско представителство на регистрирано в И. търговско дружество „Н. биокеър“. В тази връзка жалбоподателското твърдение, че пребиваването в РБ на А. М. А. А. М. – дъщеря нарушава

правото на личен живот на чужденеца (чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи) е неоснователно, понеже в случая липсват материалноправни основания за събиране на семейството. От друга страна разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, в редакцията преди изменението с ДВ, брой 52/2025 г. е допускала възможност чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 да получат разрешение за продължително пребиваване, ако са представители на чуждестранно търговско дружество, но за не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество. Тази норма е изменена, считано от 01.07.2025 г., като е регламентирано, че разрешение за пребиваване на това основание могат да получат „до двама представители на чуждестранното търговско дружество“.

Издаденият на 29.01.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] - Катар ОТКАЗ от 29.01.2026 г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 21.10.2025 г. съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентиран с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК. Отказът е постановен, след правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след установява по надлежния реда на обстоятелството, послужило като фактическо основание.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Ф. С. М. А. М.-гражданин на И., против постановления от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] - Катар ОТКАЗ от 29.01.2026 г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 21.10.2025 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: